

МОЛОДАМІЙ КОМСОМЛ

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання IV
№ 74 (347).

Неділя, 18 грудня 1960 р.

Ціна 20 коп.

Подвиг комсомолки О. СКОПЦОВОЇ

Уназом Президії Верховної Ради СРСР за сміливість і самовідданість, проявлені при врятуванні дитини, ученицю ремісничого училища № 15 міста Орська Оренбурзької області Олі Скопцову нагороджено медаллю «За відвагу».

Кореспондент ТАРС В. Лук'янов викликав по телефону Орськ, міський комітет комсомолу і попросив секретаря міському ВЛКСМ Анатолія Ліпанова розповісти про подвиг дівчини.

— Це було наприкінці жовтня, — сказав тов. Ліпанов. — Оля Скопцова йшла вздовж лінії залізниці на заняття. Вона знала, що незабаром її має наздогнати робочий поїзд. Раптом дівчина побачила за кілька десятків метрів від паровоза, що поназався, чотирирічну дівчинку. Дитина переходила полотно, не думаючи про небезпеку. Роздумувати було ніколи. Оля кинулася до дівчинки, схопила її, пригнула до землі, накривши сво-

ім тілом. В цей момент над головою загуркотів паровоз, пішли вагони.

А через кілька хвилин, коли поїзд зупинився, Оля підвелась разом з врятованою нею дитиною і передала її в руки матері, яка підбігла.

Звістка про подвиг Олі Скопцової швидко рознеслась по місту, по всій Оренбурзькій області. Їй палко дякували за врятування дитини. Бурхливими оплесками зустріли учасники міської комсомольської конференції появу на трибуні мужньої комсомолки. Лише за два дні до подвигу в урочистій обстановці, на міській площі біля пам'ятника В. І. Леніну, їй вручили квиток члена ВЛКСМ. Дівчина обіцяла бути чесною, відданою справі партії комсомолкою.

За свій мужній вчинок Оля Скопцова нагороджена почесною грамотою Оренбурзького обкому комсомолу. Недавно Центральний Комітет Всесоюзної Ленінської Комуністичної Спільноти Молоді нагородив її почесною грамотою ЦК ВЛКСМ.

Оля Скопцова готується стати кваліфікованою фрезерувальницею. Ця скромна, працьовита дівчина, що користується повагою товаришів, стала прекрасним прикладом для всієї молоді.

Коли дівчину питають, що штовхнуло її на подвиг, вона відповідає, що зробити інакше не могла, адже вона комсомолка, член Ленінської Комуністичної Спільноти Молоді.

КРЕМЕНЧУКІЄС-БУД. Минув рік з моменту дострокового вводу в промислову експлуатацію першого агрегату Кременчуцької ГЕС. За період пуску наступних турбогенераторів на гідроелектростанції сформувалася дружний колектив експлуатаційників, який складається з досвідчених енергетиків і вчорашніх будівників гідровузла. Серед них — інженери Валентина Ємельянова, Костянтин Вошинський, Юрій і Ольга Артем'єви та багато інших.

Колективи змін запровадили досконалу схему раціонального використання водного балансу Кременчуцького моря за рахунок чого одержано понад 6 мільйонів карбованців економії.

Днями експлуатаційники станції рапортували про дострокове виконання річної програми. З початку пуску ГЕС вироблено півмільярда кіловат-годин дешевої електроенергії.

За рахунок дострокового вводу всіх агрегатів ГЕС у промислову експлуатацію одержано економічний ефект в сумі понад 200 мільйонів карбованців.

Серед будівників гідровузла і експлуатаційників тепер шириться змагання за скорочення строків підготовки до задач об'єктів ГЕС державній приймальній комісії.

УКАЗ
Президії Верховної
Ради СРСР

Про нагородження
тов. Скопцової О. І.

медаллю «За відвагу»
За сміливість і самовідданість, виявлені при врятуванні дитини, нагородити ученицю ремісничого училища № 15 м. Орська Оренбурзької області тов. Скопцову Ольгу Іванівну медаллю «За відвагу».

Голова Президії
Верховної Ради СРСР
Л. БРЕЖНЕВ.
Секретар Президії
Верховної Ради СРСР
М. ГЕОРГАДЗЕ.

Москва, Кремль.
16 грудня 1960 р.

Доярки Кіровоградщини! ЗА ПРИКЛАДОМ М. САВЧЕНКО

Збільшимо валові надої молока!

НЕ ДУМАЙТЕ, що шлях мій трудовий — якийсь особливий. Ні, звичайнісінький він — такий, як у сотень інших молодих тваринників. Закінчила семерічку, пішла в колгосп. І на різних роботах побувала, і ланку буряководів вела, і навіть у тракторній бригаді працювала. А потім думаю: «Не діло це — з одного місяця на інше бігати, треба вибрати щось постійке». Вже тоді вабило мене тваринництво. Прийшла на ферму до завідувачої Катерини Петрівни Дмитровської та й прошу її:

— Візьміть мене дояркою, хоч підмінною.

Дали мені 12 корів, і стала я їх доглядати. Було це в 1957 році. Все доводилося вручну робити. До того ж, давалися взнаки і незвичка. Бувало, дивлюсь, як швидко інші доярки долять, та й собі пробулю. А в мене все рівно так не виходить. «І чого воно так? — думаю. — Наче ж і правильно все роблю, а руки втомлюються, і молоко не видоюю». Так і не добила-ся я високих показників: на кінець року одержала всього по 2100 літрів молока від кожної корови (їх у мене на той час уже 18 було).

А ще через рік сталися зміни хороші у нас на фермі. Принесла

«ДЛЯ ЦЬОГО ДАВАЙТЕ УКРУПНЮВАТИ ГРУПИ КОРІВ, ЗАСТОСУЄМО АВТОДОІННЯ!» — пропонує Поліна Валаєва, доярка колгоспу імені Леніна, Новгородківського району.

якось Катерина Петрівна звістку радісну:

— Чули, дівчата? Тепер уже і в нас механізація буде. Не будете більше рук надривати...

А воно й правда, як прийдеш на ферму о четвертій годині ранку, поки повичищася в стійлах, наносиш у відрах кормів коровам та поки видоїш їх, то й світ немилій робиться. Десь аж після 10-ої ідеш додому. Перепочинеш годину-другу, і знову до пізнього вечора на фермі.

А з того часу, як стали у нас механізми працювати, все по-іншому пішло. За лічені хвилини розвозимо вагонетками корми, транспортером викидаємо гній з корівників. Можна і до доїння приступати. А роблять у нас це теж апарати. Є вони у кожній доярки. Прямо скажу: чудова це річ. Включаєш апарат — за п'ять хвилин корова вже видоєна. Після цього обов'язково додоюю останні краплі молока у корови: адже в них найбільше жиру міститься. Потім переходжу до іншої. А всього тварин у моїй групі 30. Я вже давно укрупнила групу, бо тепер

умови для роботи не ті, часу вистачає. І додому приходжу не в десять, як раніше, а в сім годин вечора. У нас на фермі всі тваринники мають восьмигодинний робочий день. Є змога і в кіно сходити, і дома щось зробити.

Та й заробітки не ті. Раніше я одержувала щонайбільше 400 карбованців на місяць, а тепер — до 800. Всього ж у мене в цьому році буде понад тисячу трудових днів. І це не тільки в мене — у багатьох доярок так.

Та, зрештою, не лише в оплаті справа. Перш за все, механізація дала велику вигоду колгоспові. У 1958 році, наприклад, собівартість одного центнера молока становила 85 карбованців 30 копійок. За підрахунками, що проводилися в кінці третього кварталу цього року, вона знизилась на 33 карбованці.

Всі доярки щиро раді перетворенням, що сталося на фермі. І сили потроїлись. А тому в змаганні з комсомольсько-молодіжною фермою четвертої бригади ми йдемо попереду. У нас на кожну корову вже надоєно понад 2250 літрів молока, що на 100 гектарів сільськогоспо-

дарських угідь становить 270 центнерів. Сам бачите: досягнення непогані.

Скажу децю й про свої успіхи. Зараз від кожної корови своєї групи я маю більше 2500 літрів молока. Валовий надій, значить, становить 75 центнерів.

А на майбутній рік у мене ще більший розмах. Хоч довести кількість корів своєї групи до 36 і надоїти від кожної з них по 3000 літрів молока.

Разом зі мною трудяться також молоді доярки Галя Лук'янова, Варя Бондаренко та інші. Порадившись, ми вирішили звернутися до всіх молодих тваринників області. Давайте, друзі, за прикладом Марії Харитонівни Савченко укрупнювати групи корів за рахунок механізації трудових процесів. Всі можливості — в наших руках.

В третьому році семерічки молоді повинні порадувати Батьківщину високими валовими надоями.

П. ВАЛАЄВА,
доярка колгоспу імені Леніна, Новгородківського району.
На знімку: Поліна ВАЛАЄВА.
Фото В. КОВПАКА.

Творчість

для дівчат

Муляр

ВІТЕР куйовдить волосся, зриває на плечі косинку. А вона стоїть, мов заворожена, і зовсім не чує вже не перший окрик викроба:

«От коли б і у нас швидше застосували крупнопанельне будівництво, — думає Оля. — Щоб відразу стіну можна ставити, збирати весь будинок. Адже роблять уже так в інших містах...»

Професія будівельника

її професія

— Дівчино, тут не дозволено стороннім! Небезпечно!

З висоти триповерхового будинку, який тільки-но вимальовує своє обличчя в-під риштувань, далеко видно навкруги. Як швидко встигають все робітники у такій метушні! І лише уважно придивившись, розуміє, що тут свій чіткий і розмірений ритм.

— Не боязко, Оленко? — тихо промовив брат.

— Хороше! Хочу, щоб так завжди...

Це було не дуже давно, коли Оля Ковальова приїхала погостити у Чернігів до брата-будівельника. Саме та поїздка і визначила дальшу долю дівчини після закінчення школи.

Стала Оля мулярем. Вже більше року працює в будівельному управлінні № 1 Кіровоградського облбудтресту. Бригада у них передова. Завоювала звання комуністичної.

Нині всі друзі трудяться на спорудженні приміщення готелю в центрі міста — на площі імені Кірова.

Дбайливі дівочі руки вправно кладуть цеглини. Одна, треща... шоста... І знову вікно...

дуже подобається Олі. Але не менше задоволення викликає у комсомолки участь у хоровому гуртку. Кожен може позаздрити також її спортивним успіхам: по метанню гранати Ольга Ковальова завоювала звання чемпіонки міста.

Нещодавно їй, кращому молодому муляру, видали путівку на Всесоюзну виставку досягнень народного господарства. Побувати в зореносній столиці — Москві — давня мрія дівчини. І, звичайно, обов'язково там познайомитися з московськими будівельниками, які приступили до здійснення плану будівництва Великої Москви, довідатися про їхні новини й успіхи, передові методи праці. А повернувшись у Кіровоград, поділитися враженнями зі своїми друзями.

Виростуть у нашому місті нові квартали благоустроєних жилих будинків. Тисячі кіровоградців одержать чудові квартири. Добрим словом згадають щасливі новосели славних будівельників. І серед них — назвуть Олю Ковальову, хорошу дівчину-муляра.

А. БУР'ЯНСЬКИЙ.
м. Кіровоград.

ВБРИД стовпи переходять Синюху, Вслід за хвилию місяць пішов. Шепіт сорому вітер не слуха І вербу зацілює знов. Ось гармошка кущі сколихнула... Стежка в темряві губить сліди. Де ти, любя?... Чи ти вже забула, Як з тобою ходив я сюди. В травах знову розсипались роси, Мов твої на прощання слова. Де ти, любя?... А серце щось просить, Чи не ласки твоєї, бува? Анатолій ЧАЛІЙ.

НАША ЛЮБОВ ВАСИЛІВНА

ТЕПЕР уже наше хвилювання лишається позаду. Проходячи коридором, прислухаєшся до класу, де проводить урок Любов Василівна... Знаєш: там усе в порядку. Навіть «важкі» діти включилися в роботу. А їх у нашій школі багатько. Особливо в п'ятих класах. В одному з них 39 учнів — вихованці дитячого будинку. Неабиякої треба майстерності, щоб провести повноцінний урок. Іноді навіть вчителі з досвідом безпорадно розводять руками...

Люба мріяла поступити в медінститут. Просто була закохана в образ Платона Кречета, який і навчав її бажання стати лікарем. Ми ж, вчителі, бачили, як вона любить дітей, як вміє їх організувати, вести за собою. Чотири роки підряд обирали Любу головою ради піонерської дружини. Линули до неї діти. Вимогливість до піонерів у неї

поєднувалася з людяністю, душевною теплотою.

Її велику допомогу відчували й піонервожати, і класні керівники, і керівники гуртків.

Якось новоприбулий учитель співіспоскаржився, що з кожним днем в гурток з'являється все менше й менше учнів.

— А ви зверніться до учениці десятого класу Люби Лагно, — порадив директор.

Вчитель недовіркою посміхнувся, мовляв, глузують з нього. Та через деякий час він і сам переконався, що ця порада була доречною.

Отже, коли на випускному вечорі Любі порадили подумати над вибором професії, вона відповіла:

— Я люблю людей. А от, де найбільше їм потрібна, ще не знаю. Думаю, що в своєму колгоспі. Професії? Вони мені всі подобаються. На початку навчального

року, скільки до цього не були тривоги, в школі лишився тільки один учитель англійської мови з 36-годинним навантаженням. Взагалі, не везе нам з «англійцями». Довго не тримаються. Прибувають з Кіровограда й знову тікають туди. Що їм до того, що в якійсь Цвітній, за тридев'ять земель від міста, діти теж бажать вивчати іноземну мову!

Районний відділ народної освіти запропонував школі підібрати на посаду вчителя англійської мови одного з найкращих випускників школи.

Так Люба опинилася на педагогічній роботі.

— Тепер, Любов Василівно, набирайте солідного вигляду... Мостики, скакалки, гопачки забувайте, — напівжартома радили вчителі. — Не стукайте в двері, коли заходите в учительську. Почуйте себе рівно у нашому колективі.

У відповідь Люба тільки сором'язливо посміхалась. Невеличка, смуглява, з великими карими очима, з якими ніби так і брикають смішинки, в скромному ситцевому платті, вона така бажана в цьому неосудному галасливому гурті. В іграх — найспритніша, в піснях — найдівчиніша.

Секретів від неї не мають учні. Проте вони добре знають, що Любов Василівна не терпить найменшого порушення дисципліни.

Полюбили діти й англійську мову, і наші хвилювання зовсім зникли. Перші, впевнені кроки на довгому шляху самостійного життя зробила Люба. А впевнені тому, що шлях цей обраний за покликанням.

О. ЮРЧЕНКО.
с. Цвітна, Олександрівського району.

Ч
А
Р
Л
В
Н
И
Ц
І

ДАВНИМ-ДАВНО трапилася ця подія. Нема вже тих людей, які жили в той час, нема навіть доріг, по яких ходили ті люди, заросли вони гаями та дібровами. І річка, колись швидкоплинна, втекла в інше місце.

Панувала коліс на Україні польська шляхта. Загарбала вона найкращі землі, людей у ярма запрягла, кров їхню як воду пила.

— Оце, — сказав шляхтич, — мої землі, мої угіддя, а ви — мої раби... Будуйте мені палац над самою рікою, насадіть мені парк, викопайте мені глибокі стави.

Тікали люди від неволі у дикі степи. Багато втекло, але немало і лишилось. І будували невольники панові

палаці, копали ставки, виконували всі примхи шляхетські. Придивлявся пан до своїх підданих і запримітив він, що молоді дівчата — чудесні вишивальниці.

Зібрав пан найкращих вишивальниць і сказав:

— Я одружуюсь з молодію княгинєю. Та панна не хоче їхати в дикі степи, боїться козаків. Вишійте мені велику картину. Зобразить на ній мій маєток і моїх рабів покірних. Хай знає моя кохана пані, який я багатий і всевадний!

Мовчки вислухали дівчата цей наказ. І тоді вийшла наперед найкрасивіша на селі дівчина Мар'яна. Кинула гнівний погляд на пана і промовила:

— Вигантуємо тобі, пане, картину. Зобразимо на ній Україну. Тільки з однією умовою: хай цілий рік ніхто не заходить в наше приміщення і не заважає нам.

Згодився пан. Принесли дівчатам заповоді, золота, шовку. І вдень, і вночі працювали вишивальниці над картиною. Так і рік минув. Якось зібралась до пана шляхта з наokolинних сіл, прибули магнати з самої Варшави. Розхвастався шляхтич, вихвалявся своїми маєтками, а потім наказав гайдукам принести картину, яку закінчили дівчата.

Принесли гайдуки сувій шовку, розгорнули його — і вмить у залі стало тихо. Тільки й чути було, як важко дихали перелякані пани. На картині було зображено панський палац, охоплений багровим полум'ям. Вог-

ненні язики охопили будівлю з усіх боків. А на вороних конях мчали степом козаки з шаблями в руках. І вся земля була рясно всіяна панським трупом...

Довго від гніву пан не міг говорити, а тоді наказав привести перед очі всіх вишивальниць. Прийшли дівчата, стрункі, горді і нескорені, страшною ненавистю світилися їх ясні очі. І знову наперед вийшла Мар'яна:

— Пан наказав нам вишити на полотні Україну, так ось вона — дивіться, шляхтичі, на наш рідний край, дивіться і запам'ятайте!

Тяжко покарав шляхтич непокірних вишивальниць. Вкинули їх у глибоку темницю на віки-вічні.

Довго мучились дівчата в неволі і, мабуть, ніколи б не довелось їм побачити сонце, якби не козаки Богдана Хмельницького. Налетіли вони, як вітер, на шляхетські полки і вимели їх геть з України.

Вийшли вишивальниці на волю і вирішили в подарунок гетьману пошити красиві, барвисті сорочки-вишиванки. Довго працювали дівчата, припасовували нит-

ку до ниточки, вибираючи найчудовіші узорі. Нарешті, вишиванки були готові. Козаки відвезли їх у Київ.

Сподобались Богдану Хмельницькому вишиванки. Гетьман, здавалось, не міг намілюватися їх чарівною красою. І вирішив Хмельницький вручити вишиті сорочки московським послам як подарунок від народу українського.

Давним-давно це діялось. Та не забули і сьогодні дівчата Нової Басані древнє ремесло. На самій околиці села, посеред буйної зелені стоїть біленький будиночок. І щоранку сюди поспішають вишивальниці — вродливі дівчата та молодіці.

Де тільки не зустрінеш вишивки, створені невтомними руками новобасанських умільців. Ними захоплювались марсельці, жителі Брюсселя, канадці, їх знають в багатьох країнах світу.

Минуть роки, багато відбудеться змін на нашій землі, і, мабуть, з'явиться нова легенда, яка розповідатиме далеким нащадкам про цих дівчат, які створюють неповторні, чарівні вишивки.

В. ЛИСЕНКО.

— Мамочко, а давай сьогодні про Івасика-Телесика почитаємо, — просить свою маму маленька Оленка.

Згодом, зручно вмістившись на дивані, слухає дівчатко про хорошого Івасика і злу бабу-ягу-костяну ногу...

Мама Оленки — Євдокія Мурзенко — робітниця обласної друкарні. Працює вона палітурницею. Передова виробничниця однією з перших в своєму колективі виступила ініціатором створення бригад комуністичної праці. А на початку нинішнього року її бригада була удостоєна цього високого звання.

Євдокія Мурзенко вчиться заочно на другому курсі Львівського поліграфічного технікуму. Але завжди мо-лода мати знаходить час для своєї улюбленої чотирирічної доньки.

Фото В. Ковпака.

Зробіть самі

Спробуйте вишити ці узорі на дитячому платті. Якщо у вас є молодша сестричка, вона буде дуже вдячна за такий подарунок.

ДИВОВИЖНИЙ СПОКІЙ

БУЛА саме обідня пора — час, коли всі доярки сходились на ферму. На цей раз вони теж залишились вірними своєму правилу, і ми всіх застали на місцях. Прямом вразило те, що тут багато молоді, переважна більшість якої — комсомольці. Зав'язалась невимушена розмова. Дівчата стали скаржитися на свої справи невтішні, на те, що про них, доярок, в колгоспі не дбають.

— А хто ж ваш секретар? — питаємо.
— Та Сашко Тененик, — недбало відповіла швидко, чорнява Ніна Чміль.

І вже по тому, як були вимовлені ці слова, неважко було зрозуміти, що комсомольський вождь тут не в пошани. Та й чи справді вождь він? Чи можна назвати Олександра цим словом, яке так багато значить?

Дівчата розповіли, що вони бачать його вряди-годи на фермах він — рідкий гість, у механізаторів взагалі ніколи не буває. Єдине місце, де часом можна зустрітись з ним, — сільський клуб.

Вислухавши ці гіркі розповіді, важко, звичайно, було сподіватися на хороший стан справ в організації.

... Випадковість допомогла нам зустріти Тененика. Передчуття справдились. Це була справді пасивна, байдужа до всього людина. Він не знає навіть, коли відбулися останні комсомольські збори, скільки юнаків і дівчат прийнято до лав ВЛКСМ у цьому році.

Важливе питання, яке ніколи не втрачає своєї вагомості, — це ріст комсомольської сім'ї. Воно повинно завжди стояти в центрі уваги комсомольської організації.

Та якраз цього і не можна сказати про первинну організацію колгоспу імені Ватутіна. З початку року її ряди зросли всього на 6 чоловік. Коментарі, як-то кажуть, зайві. Та т. Тененик не розгублюється, він відразу ж знаходить виправдання.

— Бази росту в нас немає, — категорично заявляє цей, з дозволу сказати, секретар.

Він назіть не знає, що, за найскромнішими підрахунками, в артілі є понад 20 юнаків і дівчат, гідних стати членами ВЛКСМ.

Ніщо не хвилює т. Тененика. Така байдужість до всього викликає законне обурення. І цілком природно виникає здивування: як сталося, що ця пасивна, з п'ятикласною освітою людина, інтереси якої не виходять за межі сім'ї, очолила велику комсомольську організацію, яка складається з 73-х чоловік?

А як же в колгоспі дивляться на це? Може хто-небудь занепокоєний таким станом справ? Нічого подібного. Тут його просто не помічають. А секретар партторганізації тов. Зелений заспокоює:

— Не хвилюйтеся: у мене на прикметі є один хлопчина, щойно з армії повернувся. Оберемо його секретарем... Правда, — спохватився він згодом, — цього не можна робити згідно Статуту ВЛКСМ, але якось вкрутимося.

Нічого собі, вихід із становища! І все це спокійно спостерігають працівники Компаніївського райкому комсомолу. Їх не виведеш з рівноваги: вони до всього звикли. Колгосп імені Ватутіна — не випадок. В артілі імені Димитрова справи теж не кращі. З початку року до комсомолу тут вступило всього сім чоловік. І це тоді, коли в колгоспі трудиться 130 юнаків і дівчат, які не є членами ВЛКСМ.

Компаніївський райком ЛКСМУ, який очолює М. Масловський, спокійно спостерігає все це. Ватажки молоді не хвилює те, що не поповнюються, не ростуть їх організації в той час, коли в районі є сотні чудових юнаків і дівчат, які своєю буденною працею день-у-день звеличують рідну Вітчизну, прагнуть в усьому наслідувати кращих людей.

Справа за вами, ватажки молоді!

Л. БАБИЧ.

Компаніївський район.

Гриміло весілля. Галині було і радісно, і трохи сумно. Тепер вона ніколи, ніколи не розлучатиметься з Георгієм. Завжди будуть разом, створюватимуть міцну сім'ю. Мати не буде докоряти її, як раніше, коли вона з коханим простоювала ледь не до світанку. О, які то були неповторні вечори... П'яні вигуки «Гірко! Гірко!» повернули дівчину до дійсності, порушили солодкі мрії.

Жінки співають жалібних старовинних пісень, від яких аж туга бере і плакати хочеться. А там, біля порогу, чоловіки дудлять горілку, чадають цигарками і розповідають сороміцькі вигадки. Все це гнітюче давить серце.

Біля молоді увиваються бабусі. Від їх нікчемних порад аж шумить в голові. Ледве вдалося уникнути вичнання в церкві! Бабусі Федорі, ой, як це не сподобалося. Вона й зараз якось злісно зиркає на Галю.

А Галю нетерпляче чекає, що прийде в хату хтось з її друзів, членів комсомольського комітету, поздоровить з цим пам'ятним днем, порадить разом з нею...

Але нікого не було. Минув день, другий. Тижні почали складатися у місяці, та ніхто так і не навідався, ніхто не спитав як живе, чи все в них гаразд...

А втім мова йде вже про колишню, так, так — колишню комсомолку, активістку Галину Бакал. У колгоспі

«40-річчя Жовтня», Бобринецького району, і в роботі, і в дозвіллі, і в усьому громадському житті Галія була передовою, енергійною. Акуратно виконувала комсомольські доручення, запально вступала на зборах, спінала з дівчатами на сцені. За все це її люблять, поважали, обрали до комсомольської комітету.

І ось Галія вийшла заміж. Рідко стала з'являтися в клубі, ще рідше — на комсомольських зборах. Забули про неї друзі, забули і в комітеті. І згадували лише тоді, коли надходив час сплати членських внесків. Найавторитетнішим порадицею для Галі замість комсомольського комітету стала восьмидесятирічна бабуся з своїм забобонним уваленням про сім'ю, про життя.

Не думайте, що Галія стала якоюсь сектанткою, чи в їх сім'ї трапився розлад. Ні. Живуть вони з Георгієм у злагоді, в достатку. Але ж, як кажуть, людина вище ситості. Сумно в Галі на серці, засмучені її очі. Чому? Тому, що вона мимоволі, механічно вибула з комсомольської сім'ї і ніхто з її друзів не потурбувався, щоб вона туди повернулася. «Мертвою душею» стала вона в комсомолі.

Образливо робиться за

СВІТЛОСАЛТОВЕ з м'якого драпу пальто у магазині привернуло увагу руської дівчини.

— Здається, воно личить мені, — раділа вона, придбавши обнову.

Та раптом спохмурнів а: внутрішній бік коміра густо вшиті чорними нитками. Чорна

строчка так грубо виділялась на світлій тканині, що, здавалось, хтось нерозумно пожартував, зробивши її.

Та ні. Не жарти і не бажання образити хорошу незнайому дівчину були причиною появи на світ такої «продукції». Просто робітниця другого пошивного цеху Кіровоградської швейної фабрики взяла нитки без вибору, перші-ліпші. З цієї причини і на бордових

пальто з'явилися зелені шви.

Продукція фабрики часто ошелешує своїх споживачів й іншими, не менш дивними «сюрпризами». Неохайно обметані петлі, без смаку підібрані гудзики, погано вшиті рукави...

Як признався головний інженер фабрики М. Б. Демешук, близько половини продукції йде в переробку. Це означає, що замість п'яти годин по плану на пошиття пальто чи костюма

стосується, перш за все, комсомольсько-молодіжні всі бригади майстра Геннадія Тараненка з багатосекційного цеху, бригади Катерини Андріяш з костюмного цеху, гладильниці Лідя Мороз та багатьох інших.

Але передовий досвід, хороши приклади і починання не завжди знаходять підтримку і поширення. Так, у бригаді Андріяш кожен викликав на змагання свого змішника. Як наслідок — різке підвищення якості. Тут би й підхопити корисну ініціативу комітету комсомолу, понести її в інші зміни, цехи. Та

далі бригади вона не вийшла. Така ж доля спіткала хороше починання бригади Тараненка, яка вирішила перейти на самообслуговування і оголосити війну антисанітарії.

Ще не так давно на фабриці існувала комсомольська рейдова бригада, в об'язки якої входила перевірка якості продукції. Тепер ця бригада розпалася. Член її, комсомолка Алла Лімчук пояснює це так:

— Було нас спочатку вісім чоловік, і рейди на перших порах проводили часто. А потім — один перейшов на іншу ділянку, другого на керівну посаду висунули, та — заміж вийшла... І у кожного не знаходилося часу для цього громадського доручення. Склад рейдової бригади потрібно було обновили, та в комітеті комсомолу не подумали про це. Раніше дуже дошкуляли

бракорабам сатиричні стікнівки — «Ігла», «Еж», «Тревога».

Тепер же вони випускаються вряди-годи, а в деяких цехах і зовсім припинили своє існування.

Питання боротьби за якість ще не стало для комсомольців фабрики першочерговим. То ж недарма воно не знайшло належного місця на їх звітно-виборних зборах, які відбулися недавно. Про це найбільше питання говорили лише головний інженер фабрики тов. Демешук і секретар партійної організації т. Федоров. Комсомольці ж у своїх виступах, як це не прикро, обминали його.

850 членів ВЛКСМ працює на швейній фабриці. Цілком може така сила подолати брак, якщо лозунгом кожного стане: працювати тільки якісно, боротися, щоб і поряд не було відстаючих, оволодіти суміжними спеціальностями, щоб самому від початку і до кінця вміти пошити пальто, костюм і т. д.

Тоді й досягнуть швейники своєї найголовнішої мети, доможуться, що зроблена ними річ не ставатиме для людей причиною зіпсованого настрою, а буде радувати.

Т. БОДНАР.

— 0 —

Попереду — ГАННА ПОДІС

ПОНАД 40 юнаків і дівчат колгоспу «Перемога», Маловісківського району, рудяться на тваринницьких фермах. На передову доярку комуністку Ганну Подіс рівняються молодь — Ніна Кульченко, Галія Авраменко, Віра Шелест, Ліда Ковальова, Рая Москальова. Вони успішно завершують свої річні зобов'язання. У цьому їм допомагають механізатори Іван Дученко, Леонід Дубоделов та інші.

Колгоспні комсомольці, підтримуючи заклик інванродців, встановили контроль за раціональним використанням кормів і зобов'язалися вивезти у поле 200 тонн місцевих добрив.

В. КІШКА,
секретар колгоспної комсомольської організації.

такі прикрі явища в нашому житті. Була активістка, а вийшла заміж — і коло її інтересів звузилось, вона обростає шаралупою свого особистого буття. Безперечно, в цьому є частка провини

на комсомольській сім'ї. У Бобринецькому районі молоді сім'ї віддані забуттю. Працівники райкому комсомолу не раз, виступаючи перед молоддю, наголошують на необхідності уваги до молододжонів.

— А практично показати, як це зробити, — розповідає секретар комсомольської організації колгоспу імені Свердлова Ніна Коваль, — ніхто не спроможеться.

Це справедливий докір. Працівники райкому, крім пустої балакучини, власне, нічого не роблять у цьому відношенні. Секретарі комсомольського райкому В. Галаган та І. Оковитий не можуть пригадати, де і в яких організаціях проводились вечори молоді сім'ї, молоді матері. А такі і подібні їм заходи дуже необхідні. Про це свідчать нездорові явища, що трапляються в окремих сім'ях.

Віктор Опанасенко повернувся до батьків з дружиною Беллою. Вона палко покохала Віктора і приїхала з ним аж з Владивостока у село Тарасівку. Та батькам невістка чомусь не сподобалась. Чим саме — важко сказати. Хіба що різницею свого становища: батьки Віктора освічені, вчителями працюють, Белла — сирота, вищої освіти не має.

Залишивши дружину у батьків, Віктор майнує з дому, шукаючи легкого заробітку. Белла ж терпляче чекала його, мовчки вислуховуючи образи свекрухи.

Молода жінка не білоручка. Вона не шукає легкої роботи. Працювала в колгоспних дитячих яслах, згодом матір'ю стала. Нарешті повернувся її чоловік. Та не стало від цього легше дружині. Батьки нацькували на невістку, говорили про неї всілякі гідоти. Слабовольний Віктор став пиячити, бити і знущатися з дружини. Дійшло до того, що їй відверто заявили:

— Геть з нашого дому!

А куди ж їй іти з дитиною на руках? Тут би і втрутитися комсомольцям, допомогти Беллі, присоромити Віктора. Та це зробили інші. Голова виконкому сільської Ради І. Г. Пєскул дружною порадою допоміг сім'ї. Зараз подружжя живе окремо від батьків, працює, добре виховує свого Сергіяка. Справи у них пішли на лад. А скільки цією сім'єю пережито? Адже вона була на грані розвалу.

Тамара і Георгій Безлатні вже кілька років працюють у другому відділку радгоспу «Червоної землероб». Два роки тому одружилися, мають дочку. Та ось у сім'ї почався розлад. Георгій кинув рідну домівку і переїшов жити в гуртожиток. Що трапилося? Може, хто кому зрадив? Ні. Можливо

чоловік почав пиячити? Теж ні. Кажуть Тамара дуже ревнива. Та невже це та непереборна причина, через яку сім'я повинна зруйнуватися, дитина осиротіти і ніколи більше не зазнати батьківської ласки?

Нешодошно справа Тамари і Григорія слухалась на засіданні робітничого комітету. Поговорили, та на тому все й скінчилося. А що ж комсомольці? Співчують, але нічого не роблять, щоб зберегти сім'ю.

Коли б комсомольські організації району краще працювали з молодими сім'ями, більш уболівали б за кожного свого члена і, зокрема, за сім'янинами, безперечно, не страждали б Тамара і Белла, не були б засмучені очі Галини, не було б в первинних організаціях «пасивних», або «механічно вибулих» комсомольців.

Отож і хотілося, щоб читачі «Молодого комунара» розповіли на сторінках газети про те, як у них працюють з молодими сім'ями, висловили з цього приводу свої думки і пропозиції. Це дало б велику користь комсомольським організаціям.

В. ПРОЦЕНКО,
позаштатний кореспондент «Молодого комунара».

Бобринецький район.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»

18 грудня 1960 р., 3 стор.

Закінчився день трудовий.

ЦЯ СТОРІНКА ПІДГОТОВЛЕНА ПОЗАШТАТНИМ ВІДДІЛОМ КУЛЬТУРИ І МИСТЕЦТВА.

Це від нас самих

Якщо гуртожиток — не тільки чотири стіни і дах, під яким ноцнеш, якщо тут весело й цікаво, його мешканці з насолодою проводять свій вільний час.

На жаль, у багатьох гуртожитках м. Кіровограда занедбана культурно-масова робота. І тому не дивно, що їх мешканців важко застати ввечері.

Зайдімо, наприклад, у гуртожиток по вулиці Карла Маркса, де живуть студенти Кіровоградського педагогічного інституту.

В кімнатах дівчат кидается у вічі порядок. Чисто прибрані ліжка, на них свіжі, біленькі занавісочки, на столах і підвіконнях — квіти.

Вечоріє. Дівчата з бібліотек і читальних залів повертаються додому. Відпочивати ще рано. Вони беруть з етажерок книжки і конспекти, сідають за стіл — треба готуватися до заняття.

В таку кімнату приємно ввійти, тут дійсно почуваєш себе, як вдома.

А от заглянемо... ну, скажімо, в третю кімнату — до студентів факультету фізичного виховання. Що це? Невже маєток горезвісного Плюшкіна? Брудні пляшки з-під кефіру захаращують стіл, на вірвовці, протягнутій через усю кімнату, висять сорочки, майки, на етажерці жодної книжки. Всюди — сміття. Холодно.

В одному вузі вчать люди, а які різні контрасти! І мимоволі починаєш думати: некультурні люди, мабуть, зібрані в цих кімнатах, коли в такому бру-

ді вони погоджуються жити. Тут вже не комедант винний, на якого завжди звикли скаржитися, а винні самі мешканці. Адже від них залежить, яким буде їх житло. Зараз же сюди приходять лише переспати, щоб назавтра знову зникнути до пізнього вечора.

Ми розповіли тільки про одну кімнату. Але не багато краще і в інших, де мешкають хлопці.

Висновок один: зробити свою кімнату, свій гуртожиток затишним, красивим — це твоя власна справа. Ніхто сторонній цього не зробить.

Є в гуртожитку невеличка кімната — червоний куток. В ньому — стіл, диван, два плакати, підшивки газет. І все. А чому немає шахів, шашок, доміно, журналів?

Звертаємося до В. Калниченка, старости гуртожитку, студента третього курсу фізико-математичного факультету:

— А як мешканці вечори проводять?

ПРОЙШЛО сім годин — і закінчився день трудовий. Поспішають із зміни робітники, йдуть додому службовці, студенти. Як краще провести свій вільний час, муди піти ввечері? Нерідко такі питання виникають у кожного з нас. Хочеться ж добре відпочити від денних турбот, використати вечірні години розумно, з якомога більшою користю для себе.

Є в нас де відпочити: клуби, Палац культури, кінотеатри. Але в роботі багатьох з них далеко не все гаразд. Про це можна судити з тривожних листів, які надходять до редакції. Дозвілля — наше духовне багатство, і тому не можна залишатися байдужим до цих сигналів.

Іноді навіть дрібні неполадки в організації відпочинку псуєть людям настрої. Деякі з одержаних листів редакція і публікує на цій сторінці, щоб розпочати розмову про те, як краще і розумніше можна і треба використовувати свій вільний час.

А як ви, шановні друзі, проводите свої післяробочі години. Як у вас претензії до культурних закладів? Напишіть нам про це. Чекаємо ваших листів.

Залежить

— У нас ввечері всі розходяться, — відповідає він. Нема ж чого тут робити. Правда, кожної суботи влаштуємо танці — з дев'ятої до одинадцятої...

І справді, танці бувають. Хоч і в вузькому, тісному коридорі. А більше нічого.

Тай цей захід можна урізноманітнити, щоб не зводити його лише до розваг. Якось вирішили студенти читати перед танцями лекції. І що ж? Готували лекцію про олімпійські ігри, але так і не прочитали.

Чому б не організувати диспут з питань естетики? Адже молодь цікавиться цим. Треба запросити лектора хорошого, який вмів би донести знання до розуму і серця слухачів. Тоді б не виглядали лекції перед танцями нудними й непотрібними.

Багато чого можна цікаво зробити. Слід тільки посправжньому взятися за роботу. Хай і викладачі інституту, хоч зрідка, заглядають в гуртожиток, навчають молодь бачити красу і в «побутових дрібницях», як ми звикли називати все, що зв'язане з житлом.

Тільки тоді стане гуртожиток рідним домом, куди поспішають з радістю, де можна цікаво і корисно провести вільний час.

А. КРИЛЕНКО, м. Кіровоград.

Виховне значення таких заходів очевидне. Але, на жаль, не всі вони проходять на належному ідейному і художньо-естетичному рівні. Іноді хороші задуми неважно здійснюються, як це, наприклад, трапилося з тематичним молодіжним вечором «Розмова про майбутнє». У концертних програмах іноді переважає легкий жанр, розрахований на дешевий успіх: сатиричні куплетики не завжди вдало підібрані, частішки, жарти, але дуже мало серйозної музики, сучасної і класичної.

Масові заходи в Палаці, звичайно, бувають не кожного дня. Та це й неможливо. Що ж робиться у вільні вечори? Працюють

Коли б ви задумали зайти сюди з своїми друзями, щоб десь у затишній, світлій кімнаті зіграти партію в шахи або шашки, послухати музику або просто посидіти, вам не вдасться здійснити свій задум.

— Невистачає приміщень, — пояснює т. Красновський, заступник директора Палацу.

Розуміючи, що це звучить непереконливо, він веде далі:

— Ми намагалися дещо організувати і вдень, але мало людей приходить.

Це, звичайно, не виправдання. Очевидно, треба шукати такі форми й методи денної клубної роботи, які ваблять б людей в такій же мірі, як і вечори відпочинку. Треба енергійніше «пробувати». Цього вимагають інтереси робітників підприємства.

Я. КОЗУЛЯ, завідувач позаштатним відділом «Молодого комунара».

КЛУБИ і Палац культури — основні вогнища виховної роботи серед трудящих. Візьмемо для прикладу Палац культури заводу «Червона зірка» (голова правління Р. М.

ЧОМУ ВДЕНЬ ПАЛАЦ ЗАКРИТИЙ?

Лобода). Робота його останнім часом дещо поліпшилась, стала різноманітнішою. Тут добре працюють колективи художньої самодіяльності, зокрема, хороши танцювальний, драматичний. Іх силами з початку року дано понад 150 концертів, не рахуючи 700 концертів, з якими виступила агікультурбригада в цехах і в гуртожитках заводу, в парках міста і в колгоспах області. Нерідко в Палаці проводяться масові заходи: читання лекцій, вечори відпочинку тощо. Діють університет науки і техніки, клуб допитливих.

гуртки, в яких зайнято щось понад дві сотні людей. А що робити тисячам молодим червонозорівцям у вільні від масових заходів дні? Що їм може запропонувати Палац? Іноді — платні танці. Та у касі за квитками не дотовпились.

Ще в гіршому становищі ті, хто працює в другу і в третю зміни. У цих людей багато вільного часу вдень. Що організують працівники Палацу для них? По суті справи нічого.

Вдень в Палаці культури майже нікого не буває, якщо не рахувати окремих гуртківців.

ІСКРИ ОЛІМПІЙСЬКОГО ВОГНЮ

ЗНАМЕННИМ явищем нинішнього року було те, що іскри олімпійського вогню широко розлетілись по всій нашій країні. Наймасовішим змаганням 1960 року була Перша республіканська спартакіада колективів фізичної культури добровільних товариств. Вона пройшла через усі ланки нашого фізкультурного руху, охопивши найширші верстви молоді нашої області, допомогала тисячам юнаків і дівчат стати дружними, загартованими. А це і є головне.

Спартакіада колективів фізкультури показала величезні можливості для масової роботи серед населення. За час проведення змагань на всіх етапах підготовлено три майстри спорту СРСР, 98 першорозрядників, близько п'яти тисяч спортсменів другого та третього розрядів. У спартакіаді взяло участь понад сто тисяч юнаків і дівчат.

Рада Союзу спортивних товариств і організацій УРСР прийняла постанову про встановлення пам'ятної медалі для нагородження переможців обласних між-

відомчих спартакіад колективів фізкультури з 14 видів спорту.

З приводу цього в обласній філармонії відбувся фізкультурний вечір, присвячений підсумкам першої спартакіади. В урочистій обстановці голова обласної ради Союзу спортивних товариств і організацій В. Жученко нагородив командні переможці кубками та дипломами: за перше командне місце фізкультурний колектив ДСТ «Авангард», за друге — «Буревісник», за третє — колектив ДСТ «Спартак».

Пам'ятними медалями та дипломами нагороджені переможці в особистій та командній першості. Володарями медалей стали голови рад колективів фізкультури, тренери, майстри спорту, громадські інструктори, голови обласних секцій. Всього нагороджено 143 любителя спорту.

Секретар обкому ЛКСМУ Т. Лашевська вручила командам переможців грамоти і побажала кращих успіхів у підготовці до нового спортивного сезону.

БЕЗ чверті вісім... У фойє кінотеатру починають заходити глядачі. Вже пролунав третій дзвінок, а люди все йдуть і йдуть. Контролери нервують...

Де ж причина того, що глядачі приходять до кінотеатру в останні хвилини — перед самим початком сеансу?

— А що у фойє робити? — здивувався молодий чоловік, коли його запитали про це. — Сидиш, нудьгуєш. Краще вже на свіжому повітрі прогулятися.

Треба, щоб людина йшла до кінотеатру не тільки просидіти півгодини перед екраном. Вона бажає послухати цікаву лекцію або бесіду, взяти участь в обговоренні нового твору. А що проводиться? Майже нічого. Майже, бо інколи адміністрація все-таки чимось займає людей перед сеансом. Ось, наприклад, у кінотеатрі імені Держинського була проведена конференція глядачів. Заплановані подібні конференції і двома іншими кіровоградськими кінотеатрами. Тільки чому так мало? Чому рідко?

— Зараз у нас проводять-

ся заочна конференція глядачів, — говорить директор кінотеатру «Сивашець» тов.

Перед початком сеансу

Маслюков. — Наші працівники підтримують зв'язки з підприємствами, розповсюджують там квитки...

Це дуже добре, але цього мало. Потрібна повсякденна робота серед відвідувачів. Тоді глядач не буде запитувати: «Що мені робити до початку сеансу?», а йтиме до кінотеатру з метою дізнатися про щось нове, цікаве. Глядач (ми впевнені в цьому) з радістю візьме участь в обговоренні журналу «Советский экран», з задоволенням послухає розповідь про нові фільми та ін.

У Кіровоград досить

кіно. Та жодного разу жоден кінотеатр не запросив їх виступити перед глядачами.

А чому б перед початком одного з вечірніх сеансів не влаштувати обговорення нових фільмів, дискусії, скажімо, на теми «Перша робота режисера», «Гра артистів» та ін.

Масову роботу в кінотеатрах треба зробити цікавою, різноманітною, живою. Слід постійно пам'ятати: кінотеатр — не тільки для демонстрування кінофільмів.

В. ПОЛОНСЬКИЙ, сьлюсар заводу «Динамік».

Як уже повідомлялося, у Кіровограді проходить республіканська першість з шашок. Наші шашкісти вже провели чотири тури. Перший тур з командою Харкова закінчився поразкою кіровоградців (3,5:1,5), другий тур з одеситами був зведений до нічиєї (2,5:2,5). Третій тур кіровоградці провели досить вдало. Вони виграли у спортсменів Запоріжжя з рахунком 4:1. Позавчора наша команда змагалася з шашкістами Сталіно. В гострій спортивній боротьбі перемогу здобули місцеві шашкісти (3:2). Зараз вони займають четверте місце в турнірній таблиці.

Змагання тривають. На знімку: чемпіон СРСР майстер спорту З. Цирин (Харків) і кіровоградський кандидат у майстри М. Кондробарський під час шашкового поєдинку.

Фото В. КОВПАКА.

Редактор П. МАРЧЕНКО.